

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Digte. - 1984

Citation: Bording, Anders: "Digte. - 1984", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bording01val-shoot-idm140114467910416.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

*Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)*

## VI Digte til kongehuset

**43.**  
**Jydlands Løck-Ønskende**  
**Fryde skrig/  
Offver**  
**Den Høybaarne Første oc Herre**  
***HERTUG***  
***CHRISTIAN***  
**Danmarckis oc Norgis**  
**Udvaalde *PRINTZ***  
***HERTUG* til Slesvig/ Holsten/ Stormarn oc**  
**Dithmarsen/  
*GRAFVE***  
**Til Oldenborg oc Delmenhorst/ sin**  
**Allernaadigste Herre/  
Der**  
**Hans Førstelige Naadis Hylding med**  
**Sædvaanlige**  
**Cæremonier glædeligen bleff holden**  
**i Viborg.**  
**Aarhus Aar/ 1655.**

Hvad er det for en Larm oc Bang  
Mig nu for Øren kommer?  
Er icke det Trometers klang/  
Oc liud aff Kedeltrommer?  
De[t] tæckis mig ocsaa jeg hør  
Kartower HeeP o[c] Halffve/  
Hues groffve Skrald all Jorden rør/  
Oc giffver mangen Salve.  
Mon jeg skal tro den Kiæmpe-Strijd

Er nu igien i vente/  
Som for sig gick i fordum tid/  
Oc Torden-Pijlen endte.  
Ach nej/ den Larm en ende tog/  
Olympus er nu stille.  
Huad mon det da skal være dog?  
Mon nogen Krigsfolck drille?  
Den Land forderffver Mars jo nock  
Er løs i andre Lande/  
Oc med sin Blod-begiærlig Flock  
Giør mungen Blodig Pande:  
Huur mungen ædel Hector maa  
Der an/ oc slagen bliffver/  
Huur mungen Jord-Gud hand ocsaa/  
Fordriffver oc Affliffver:  
Den gandske Verden der om veed  
(Disverre) nock at snakke.  
Dog Himmelen i ævighed  
Wi Danske mænd maa tacke:  
85 Bellona dragen er sin kaas/  
Langt hen fra disse Stæder/  
Oc Krijgens port er luct i Laas/  
Den ædle Fred oss glæder.  
Thi kand jeg ey begrunde nu  
Huad Bulder slig skal være/  
O sinderijge Musa du  
Mig derfor det skalt lære.

Nej nej/ mand ej tør frøcte sig  
For Mars den Jærnebijder/  
Det er en glader frydeskrig  
Som høris disse tjder/  
Oc kommer aff den Lyst oc Ro  
Der Cimberland opfylder/  
J det hun giffver ud sin tro/  
Oc sin Lands-Engel Hylder.  
Hun kaarer sig i dag en PRJNTZ/  
Huis høyhed hun vil neje/  
Med huilcken hun oc er tilsinds/  
At voffve Liff oc eje.  
Den høye Himmel mildelig  
Den gierning skal stadfæste/  
At under hannem huer mand sig  
Befinder til det beste.  
O vær velkommen glade Dag/  
Oc i saa gyldne stunder/  
Som oss i søden Fred oc Mag  
Den herlighed forunder/  
At wi vor felgis Løcke maa  
Vdi vor PRJNTZ oc Herre  
See prydelig i Blomster staa/  
Oc loffve Fruct at bære.  
O dyre PRJNTZ o Konge Blod  
O Landsens andet Øye/  
Huur kunde wi din ædle Rod  
For slig en Helt fornøye?  
O Danne-Printz/ o CHRISTIAN,  
O disse tiders ære/  
O Nordens Atlas tag dig an  
Vor sag/ oc hielp at bære  
Din Dannemarckis byrde suar/  
Som Himmelen allenne  
Din unge Ryg paa læssit har/  
Oc der til nu vil venne.  
Begynd at tæncke paa ved dig  
Huur høy en Mact oc Velde/

Den vil i sin tid rundelig  
Vdi dit Skiød udhelde.  
Bliff ved/ bliff ved o Første skøn  
J vel begynte Dyder/  
Det dig omsider vist til Løn  
Med mact oc Scepter pryder.  
Ansee den Konge-stads oc Pract/  
Den rijge gylden Krone  
Som giemmis dig/ ansee med act  
Din' høye Fædres Throne  
Som de besadde mand fra mand/  
Med Prijsligt Naffn oc ære/  
Saa tidens rust oc alder kand  
Ej dieris loff fortære.

Men see huad vil min suage Pen  
Den ædliste blant Førster  
Formane merä? Hand selff er den  
Der effter dyden tørster.  
Hand Himmelen at fijre veed/  
Er retvijs uden Galde.  
Hans adfærd oc beskeedenhed  
Maa huer mand vel befalde.  
Saa vilt hans Alder steder til/  
Hand Fecte vil oc Ride/  
Oc øffve sig i Ridderspil/  
Huer aff hand lær at stride  
De Ni Gudinders konstig ijd  
For ham er sødist Honning.  
86 Hans Blomstrend' ungdoms fauffre tid  
Er grundvold til en Konning.  
Med høye Tancker gaar hand om/  
Der ham tit huile necter/  
Oc/ kortelig/ den Herre from  
Sin Fader ret paa slecter.

O store Konning Frederiig/  
O stridbar Helt oc Løffve/  
J voris unge PRJNTZ aff dig  
Har wi en ædel Prøffve  
Vil hand/ som wi det stadig tro/  
J dine Foedspor træde/  
Huad større Velstand Fryd oc Ro  
Kand Dansken da sig bede.  
Da bliffver Cimberland den Haffn/  
Huer i den gode Lycke  
Sig anckre skal/ en huer til gaffn/  
Oc aldrig sig undrycke.  
De Balthisk' Haff-Jomfruers tal  
Der ham for Herre kiender/  
Hans ævig Roes udgyde skal  
Til sidste Jordens ender.  
Da skulle de som hente Safft  
Aff Aons klare Strømme/  
Med Aanderijge dicters Krafft  
Hans Helte-Mod berømme.  
Apollo selff med søden Spil  
Hans høye Naffn skal ære:  
Den raske Fama den oc vil  
Langt offver Skyen bæere.  
Saturnus med sin gylden tid  
Skal Landet da besøge/  
Jndbyggerne foruden Strijd  
Sig skulle smuck forøge.  
Til krummen Seg'l oc meye Lee  
Det skarpe Suærd skal tagis/

Som wi tilforne saa' med Vee  
Til Blod oc Mord uddragis  
Aff haarden Spiud oc Harnisk vij  
Da ville Plog-Jærn vælde/  
Oc dørcke Jorden sorrig frij  
Fra Morgen indtil Quælde.  
Den gamle Mand som ferdig gaar  
Til Graffven at indtage/  
Skal sin forgangen tid oc Aar  
Sig ynske da tilbage/  
At hand all den Løcksalighed/  
Oc offverflødig ære  
Kand see/ som Himm'len mange led  
Din affkom skal beskære.  
Hin' unge Børn med fryde skrig  
Huer anden skulle suare/  
Oc sige/ gid bestandelig  
Hans Herredom maa vare.  
Gid *CHRISTIAN* befinde sig  
J Velstand god at Sueffve/  
Gid *CHRISTIAN* ævindeligh  
J Fred oc Ro maa Leffve.

J Jydske Stender kommer hid/  
Til eders PRJNTZ at Hylde  
Den ædle Helt/ som i sin tid  
Skal Landsens ønsk opfylde.  
J raske Ridd're/ Rigens Mænd  
Oc Kongens vel betro'de/  
Hues Blod oc Mod er nock bekiend  
Hos alle til det gode/  
Det eder bør at gaa for an/  
Den hellig' Eed at suerge/  
Oc sige: dig PRJNTZ *CHRISTIAN*  
Wi samptlig ville verge.  
Wi ville dig med Liff oc Blod/  
Med Hest oc Harnisk tiene.  
Wi ville styre Fiendens Mod/  
Oc Riget ham formeene.  
87 Med klaage raad wi hielpe dig  
Foruden Suig oc Vanske/  
Wi loffve Troskab/ huer for sig/  
Som DJNE mænd oc DANSKE.  
Befal/ wi dig tilrede staa/  
Du haffver oss at volde/  
Saa lenge wi oss røre maa/  
Oc føre Hielmä oc Skiolde.

J Lærde Clercker/ i hues plict  
Er Landet at forbede/  
Oc flittelig at haffv' i sict  
Den Hiord i skulk lede/  
Fremtræder skickelig i Rad/  
Med ydmyghed oc ære/  
For eders PRJNTZ/ oc tæncker huad  
J hannem skyldig' ere.  
Med frijer Haand bekreffter nu/  
Sampt med utuungen Stemme/  
At i vill' haffve Sind oc Hu  
Hans Velstand at Forfremme.

Du vel fornemme Borger stand/  
Som Stæderne berijger/  
Oc næring din til Land oc Vand  
Forsiunlig effter fijger;  
Din skyldighed du lige saa

Hans Naade skalt til byde/  
Tilsijg at huis hand byder paa  
Det viltu villig lyde.  
Loff ud/ at ligesom hand dig  
Ved Ret oc Low skal holde/  
Du hannem oc Retfærdelig  
Vilt giffve Skat oc Tolde.

Kom ydmyg frem oc fald i Knæ  
Du red'lig Bonde skare/  
Som sidder fast ved Fior oc Fæ  
Oc tager Aufflen vare:  
Vor unge PRJNTZ hand ocsaa vil  
Din Meening her fornemme/  
Reck Haanden hen/ sijg Ja der til  
At det er oc din Stemme  
Forjæt at hand skal Aarlig faa  
Sin rettighed til fulde/  
Du vilt oc med i Lejding gaa/  
Om det behøffvis skulde.

Velan det Baand/ det faste Baand  
Som ingen skal opbryde/  
Er bunden nu med Mund oc Haand/  
Oc uden falskheds lyde.  
Den klare Soel/ den Himmels pract/  
Det store Verdens Øye/  
Som med stor lyst har giffvet act/  
Oc seet her paa saa nøye/  
Om voris Huld-oc-Mandskab skal/  
For dig vor PRJNTZ oc Herre/  
Aff Firmamentens høye Sal  
Jt ævigt vidne bære/  
Oc før i vesterled opgaa/  
Før wi fra dig oss skille;  
Den skal oc før slet stille staa/  
Før wi dig necte ville.  
Den gandske Jordens trinde bold/  
Med Skoffve Bierg' oc Dale/  
Om vore Løffter mangefold  
Ævindeligh skal tale.  
De Syssel Hierter alle Ni/  
Huor offver wi dig sette/  
For klare Floder bliffve fri/  
Før wi vor Eed forgiætte.  
Ja Boffve bierg oc Skaffvens Sand/  
Med Sild oc Føer tillige/  
Sig fløtte bort til Jseland/  
Før JYDEN dig skal suige.  
88 Leg nu dit Hoffved trygelig  
Vdi vort Skiød til Huile/  
Dig Cimbrisk unge Løffve dig  
Skal ingen offverile.  
Din Vndersaat skal færdig staa/  
Til Vact oc Vern at giøre/  
Slet ingen skal sig vnderstaa  
Til Onde dig at røre.  
Trotz nogen Første den tilliid  
Har hos sit Folck at finde.  
Trotz nogen PRJNTZ i Verden viid  
Sit Folck saa veed at vinde.  
Huo vilde dig ey Tiene nær?  
Huo vilde din ej være?  
Dig all Naturen haffver kiær/  
Dig Himmelen vil ære.  
Aff rijgen Horn Fortuna dig

(Huor om wi daglig bede)  
Vil offverøse rundelig  
Med Karskhed Held oc Glæde.  
De strenge Pareers Tide-teen/  
Som rinder offver maade/  
Den ønske wi maa være seen  
Med dine Dages traade.  
Dig Aer self oc Tellus tien/  
Sampt Thetys oc Vulcanus.  
Wi der til raabe huer oc en  
*O VIVAT CHRISTIANUS.*

*Anders Bording.*

**44.**  
**Fryde-skrig**  
**Offver**  
**Den Stormectigste oc Høybaarne**  
**Fyrste oc Herre**  
**Koning**  
**FREDERJCH**  
**Den Tredie**  
**Der Hans Kongel: Mayt: Effer**  
**Stændernes Hiertelig Ønsk oc eenstemmig**  
**Begiering/ Sit**  
**Rige Danmark til it ævigt**  
**Arffve-Rige**  
**med Kongelige Ceremonier oc ære/**  
**antog.**  
**Prentet i Kiøbenhaffn/**  
**aff Christen Jensen V. Academ. Bogtrycker.**  
**Aar 1660.**

OP Fama snart op hastelig/  
Al Jorden om at suinge.  
Lad din Bassun med frydeskrig  
Oc glædsens løssen klinge.  
En tid saa glad/ en Dag saa klar/

Ret aldrig før har været/  
Som høyen Himmel nu self har  
Vor Cimberland beskiærit.  
Vor velfærds ringe gnist saa brat  
Var sluct oc slet udgangen:  
Vor søde friheds dyre skat  
Saa nær var bleffven fangen/  
Altingist sig tilsiuene lod/  
Til undergang at lude  
Den gandske Verden haffde trood/  
Det var med os slet ude.  
Men al Ulyckens Tyranij  
Er nu aff Landet dreffven/  
Vor ædle frihed Jo saa frij  
Som den var før er bleffven/  
Vor felgis velfærd Herlig staa  
J Blomster allerede/  
Hvad gielder det/ al Norden faar  
J sin tid der aff glæde.  
Nest Gud/ O Daner Koning vj  
Det Dig har til at skriffve/  
Du som en Fader stodst os bj/  
Du holte os i liffve.  
Dit Helte-moed var voris skiold/  
Din Haand vor Sverd oc Lantze/  
Din Dapperhed var voris Vold/  
Din Fyrighed vor Skandse.  
Hvor Nød oc Fare siuntis størst/  
Oc Mandom var at prøffve/  
Der der varst du selff aller først/  
Oc strijde som en Løffve.  
Hvor mangt it Øye offverløb  
Aff Fryct med glæde blandit:  
En Konge var for dyrt it kiøb/  
Du vilde dog ey andit.  
Os ijsnede vort Hierte Blod/  
Os styrled' haar om hoffvit/  
Sig kunde snart dit Kiæmpe-mod  
For yderlig udvoffvit  
Ach om dig haffde/ som jeg her  
For ingen ting tør næffne!  
Vi haffde været en oc hver  
Til Døden strax opskreffne.  
Men den Almæctig Himmels mact  
Tilbørligen vj neye/  
Som for din Høyhed holte Vact/  
Oc tog alt ont aff veye.  
Dit Kongelig Exempel dreff/  
Oc hver Mand modig giorde/  
Saa den vel oc en Krigsmand bleff/  
Som før ey knystit torde.  
Hvo kunde der tilbage staa?  
Hvo vilde der sig trycke?  
Hvor Kongen selff for an at gaa/  
Sig icke lod fortycke.  
Hvo vilde sig den mindste blund  
Paa vacten sin forloffve?  
Naar Kongen selff gick hver Nat rund/  
Oc vilde sielden soffve.  
Du selff os lærde Nat oc Dag  
At døffve Kuld oc Tørcke/  
Den Aaben Himmel var dit Tag/  
J Slud/ i Frost/ i Mørcke/  
Lad kræsne Folck om mangel ræt  
Aff steegt oc sødet snakke/  
Dit ædle Hierte nøydis læt/



Du togst med os til tacke.  
Du togst huad Gud oc Tiden gaff/  
Ja Ti gang heller vilde  
Det feylet selff/ end smagt der aff/  
Oc ladet os lijd ilde.  
90 At slaa den trodsig Fiende need/  
At fly os Fred oc Lijse/  
Det var din beste Rolighed/  
Din beste Vijn oc Spijse.

O milde Landsens Fader/ dig  
Skal Himmelen belønne/  
Det vj ey kunde fuldelig/  
Dog vi nock der paa skiønne.  
Det dig om ævig Roes oc Naffn  
Var icke at opgiene/  
Det icke var for egen Gaffn/  
Det var for os allenne.  
Det var for os/ dig underlaa'/  
Du komst i Nød oc Fare/  
Det var for os du strjdde saa/  
Os vilde du forsuare.  
Trods vrede Fiender alle nu/  
De maat' i Græssit bidde:  
Trods deris Blod-begiærlig Hu/  
Ved dig i Fred vj sidde.

O fromme Kongers klare Glands/  
O vjse Fyrsters Øye/  
O Potentaters Ære-Krands/  
Hvo kand dig nock ophøye?  
Homerisk Stijls Fordrefflighed  
Sig der ved ey tør binde:  
Ey Cicero selff der til veed.  
Sød Tale nock at finde/  
Den dybbe Pindarus bestaar  
Sig til din Prijs amæctig:  
Den fyndig Maro tije faar/  
Din Pract er ham for præctig.  
Saa længe Jorden stille staar/  
Oc Himm'len der om sueffver/  
Dit høye Naffn om Verden gaar/  
Oc i stor Ære leffver.  
Hen til de sidste Jordens Øer  
Din prijslig Minde kommer/  
Saa længe som Naturen gjør  
Høst/ Vinter/ Vaar oc Sommer.

O store Koning Frederich/  
Dit Folck har nu befundit/  
Huad Trøst oc Lijd det har i dig/  
Du har dets Hierte vundit.  
Fra den umilde Fiendis Vold  
Vandst du dit Konge-Rjge/  
Med væb[n]it Haand oc Herre Skiold/  
Det ingen kand modsige.  
Velan/ saa tag oc nu til Løn  
Det du saa vel har vundit.  
Tag det til Brug/ det er Vor Bøn/  
Det dig saa vel er undit.  
Med visse Kor oc om vi før  
At væle Konger pleye/  
Men Dannemarck dig nu tilhør  
Til ævig Arff oc Eye/  
Det er den Gaffve vj formaa  
Paa denne Tjd at giffue/

Vil Gud dit *TANDEM* maa fremgaa/  
Det kand forbedrit bliffve:  
Vi der til oc ubrødelig  
Som Danske Mænd tilsige/  
Med Ljff oc Blod at hielpe dig/  
Oc ey fra dig at vjge.  
Ja dersom det fornøden var/  
Oc gick saa hart i Knibe/  
Før din Skyld vi til Skiorten bar  
Os vilde selff angrjbe.  
Den fiske-rijge Beltis Vand/  
Med Øresund tilljge/  
Skal stande slet i liusen Brand/  
Før dig dit folck skal suige.  
Før skal den allermindste Duerg  
91 J Næffven sin indklemme  
All Steffuens Klint oc Boffue Bierg/  
End Vi vor Eed forglemme.  
Tag Gylden Æble/ Spijr oc Suerd/  
Tag nu din Arffve-Krone:  
Dig ønsker Adel/ leeg oc lærd  
Til Lycke paa din Throne.  
O ædle Kongers ædler Æt/  
Vi Gud til Vidne kreffve/  
Vi meene dig aff Hiertit ret/  
Oc raabe Kongen leffve.

*Anders Bording.*

## **45.**

### ***Forhaabnings oc forhalings Griller paa mig selff och min Tynde Lyche Satyrisk viiss Jndvent Anno 1663.***

*Qvi petit, accipiet, Jacobus Apostolus inqvit,  
O si Fridericus Rex mihi dicat idem.*

At Jeg Saa *Pytagorisk* gaar  
Som Jeg var uden tunge  
Och iche Som forgangen Aar  
Mig giffuer till at Siunge  
Det Siunis dem som kiende mig  
En v-Sedvanlig grille  
Saa de tit Sige mellom Sig  
hui tier hand Saa Stille  
Hand det jo nu Saa vel har fatt  
har hand ey løn till hoffue  
Hand er blant alle vel omlat  
vill hand Sin tied hensoffue  
Er hand ey nu Saa fridsch Som før  
hui mon hand intet schriffue  
Ja mangan vel och spørge tør

Om Jeg er end i liffue.  
Ach ia, Jeg leffuer Som Jeg kand  
Men iche Som Jeg vilde  
Thi lycken m[o]d mig arme mand  
Sig iche vill formilde  
For nogen tid ieg haffde troet  
vell store ting at driffue  
Min dansche pen fich liff och moed  
thill Søde vers at schriffue  
Till hoffue fich ieg naadig svar  
Mand schulle mig fornøje  
Min Stiil anseet och achtet var  
Blant lærde folch och høye  
Jeg Sagde Sig vløchen nu  
Tør eengang haffue Sachtet  
Jeg faar alt det mit Sind och hue  
har altid efftertrachtet  
Jeg haabis till Jeg slig en gunst  
Skall ey forgieffs opbære  
Jeg schall anvende fliid och kunst  
Mit Fæ'rne maal thill ære  
Att det Saa viit Som ieg formaar  
vdbredis schall och fremmes  
Och ey som nu i mang[e] Aar,  
Er scheid vdyrchet glemmes  
92 Lad være mand det ey kand Saa  
Som tydsch och Hollandsch bryde  
Det dog Sin artig held kand faa  
Och vel Saa liffelig liude  
En Siælandsch Gaas med fluchten Sin  
Sig Jo Saa høyt kand svinge  
Som en aff *Amstel* eller *Rhin*  
vort maal er ey Saa ringe  
En dansch er ey Saa dum och Slet  
Har ey Saa tych en Tunge  
Hand jo, paa Sin Maneer Saa Let  
Som andre folch kand siunge  
Thi bliffuer ieg betroed der till  
Och vill mand mig fremdrage  
Jeg nogit vell paa finde vill  
Som schall aff himmel Smage  
Jeg iche med den lade Svend  
(Om ieg maa liffuet haffue)  
Det pund mig er betroed och Send  
J Jorden ned schall graffue  
Men Stræbe paa *Parnassi* Spidtz  
Saa høyt hen op at Stige  
Som *Catz* och *Rist*, Ja Sielff *Opitz*  
Jeg neppelig vill vige  
Saa de Som effter vorres tied  
Er æffnde till at være  
Mig schulle prisse for min flied  
Och mig i graffuen ære  
J Slige Tancher gich ieg hen  
Min afftens mad at æde  
Mig mødte mangel gammel Ven  
Som glædis ved min glæde  
Huor ieg frem kom mand hatt afftog  
Och gjorde mig stor ære  
Den Eene Sagde *Bording* dog  
Nu bliffuer thill en Herre.  
Den Anden Soer om Lufft och Jord  
Hand haffde Seet ieg talde  
Ved Kongen Sielff och hørt huad ord  
[Hans Naade mig befalde]  
Dend Tredie mig venlig bad

Jeg vilde hannem mindis  
Naar ieg udj min Høyhed Sad  
hand vilde schyldig findis  
Dend fierde tog till Sin Boneet  
Och Saadan ord loed høre  
Till Lyche Kongens ny *Poët*  
det kildet i mit Øre  
Jeg gaff dem haand med buch och Nich  
Jeg schrabte Som en hane  
Och der med Spanchendis hengich  
Som en høybeenet Thrane  
Hen till mit Kammer Loed ieg Staa  
Fandt *Nemo* mand till reede  
Min kielder Svend mig paste paa  
Ved nauffn hand *Nullus* heede  
En Foeder *Nihil* fich ieg først  
Och Saa forlorne retter  
Mig schenchtis aff den viin for tørst  
Som Gaassen Sig i Sætter.  
Jeg drach der aff och hialp mig hen  
Saa veldelig ieg kunde  
Ja ieg ey vilde min Vven  
Saa knap en nadver vnde  
Men denne Beed dog hen at slaa  
Och tancher at fordriffue  
Daa vilde ieg begynde paa  
En Artig dicht at schriffue  
Jeg brugte min scharpsindighed,  
Jeg hoffuidt brøed och hierne  
J negler och i pen Jeg beed,  
Och vilde schreffuit gierne  
Jeg mig omtenchte vel saa vit,  
det fich dog ingen gienge  
Mit blech var tycht, min pen forslit,  
Min mund tog till at henge,  
93 Slet borte var den fyrig Aand,  
Mig haffde før opdreffuit,  
Jeg kunde Snart med Suagen haand  
Mit egit naffn ey schreffuit  
Min tunge till Sin vanlig Sang  
vaar alt for tung at Loche  
Jeg hæsse[r'] var i liud och klang  
End holmens brøeden kloche  
Jeg merchte Strax huor Sygen Stach  
Och huorfor Saadant scheede  
Hin hyrdevand ieg i mig drach  
Gaff hiertet ingen heede  
Den dicht har Sielden fynd och Krafft  
Som effter B[e]chen Smager  
Nej, Ney den ædle druis safft  
vort Sind fra Jorden drager  
Lad gaassen driche baren vand  
Lad Padder der J qvæche  
Den Wahre *Bacchus* bedre kand  
*Poëtens* Aand opveche.  
Jeg dermed Strax hen ud igjen  
Till *Backarak* at Løbbe  
thi Dyrkiøbs Claus var min v-ven  
Jeg vilde der ey kiøbe.  
Den Sorte kældersvend ieg bad  
hand var i *Tick Tack* dreffuen,  
Hand gaff mig aff det store fad  
Som *Esty Esty* paa Stoed schreffuen  
Eja, huad det bekom mig vell  
huor Snart fich ieg thill Liffue  
Jeg [qveget] bleff i Sind och Siell

Och Sorgen loed hendriffue  
En Kraefftig Aand Jeg i mig fand  
Som Løssnede min Thunge  
Om Jord och himmell Jld och vand  
Jeg viste Smucht at Siunge  
Jeg Sang Saa Liudelig och ledt  
Om Guder och Gudinder  
Jeg op thill hi[m]len] førde Sledt  
Heroisc[h'] Mænd och qvinder  
Men allermost min *Galathe*  
Den Engell schiønne pige  
Jeg røeden bloed och huden Snee  
For hende Soer at vige.  
Och (Kortelig) altingest Stoed  
Som det for mig var Prentet  
Det haffde baade haand och Foed  
dog det kom v-forventet.  
Mens Pibens liud bleff Snart omvendt  
Her var fortært en daler  
Jeg Sagde tøffuer kielder svend  
Thill Olssmis ieg betaler  
Till den tid och maa schee vel før  
Jeg penge vist formoeder  
For nogit ieg har for [at] gjør  
Paa de Frandsøsche noder  
Men hand mig tog Strax med een True  
Bad Sorten dieffuel Sig Snappe  
Huis ieg ey penge gaff ret nu  
hand tog till pant min Kappe  
Huad schulle ieg begynde paa  
at klamres stoed mig ilde  
Jeg fich at Lade Kappen Staa  
Saa nødig Som Jeg vilde  
Var der till glad, min Beber hatt  
Med femten baand omdragen  
Mig aff den Slemme Kielder Katt  
Och iche bleff fratagen  
Dend Kappe var kun værd en slich  
Gid scham Sig derfor Lappe.  
Jeg Snart en goed bestilling fich  
Bestilling gaff vel Kappe  
Ja vel bestilt thi der mand mig  
Om anden dag opvagte  
Och ieg begynte grundelig  
Min leilighed at achte  
94 Da Saa ieg at huor Løcheriig  
Jeg mig i gaar Loed Tyche  
J dag var ieg dog andre Lüg  
J Skæben och i Lyche,  
J gaar ieg haffde tencht at Faa  
vell Callundbor[g] thill Eye  
J dag ieg Som een Betler Laa  
Och motte Kleder Leye  
J gaar ieg drømde sødelig,  
Om heele gylden bierge  
J dag ieg for *laus Deo* Mig  
Ey viste Snart at verge  
Aff harm ieg baade græd och loe  
Och Selsom var thill moede  
For ieg paa Lyckens falsche broe  
Mit væsen Saa betroede  
Jeg Sagde See dig for at du  
Faar ey for høye Tancher  
Du meendt du vill thill hoffue nu  
Det Første faa Som vancher  
See thill at de du lider paa

dig schulle snart forfremme  
Huo veed naar de till hoffue gaa  
da kunde de dig glemme  
dig loffues goet, men derhoes thench  
det kand sig och om vende,  
Och komme paa den lange Bench  
Huo vill dig Siden kiende,  
See thill du haabis ey for stoert  
Och maat den lignelss høre  
Der om det store bierg er giort  
der schulle barsel giøre  
Det hoffnet op och gaff Sig ud  
Det bugget bleff Saa Saare,  
Mand Soer om baade Kield och Knud  
Der J vist unger vaare  
Mand bange var det schuld[e] Føed  
Et græsseligt *Spectackel*  
Der schulde Folch och Fæ Forøed  
Och giort it stort *mirachel*.  
Saa stor var ingen *Elephant*  
Saa moedig ingen løffue  
Dem moed och hierte jo forsvandt  
De torde der ey tøffue  
Men der hun nu med største bruss  
All verden frycht paa Nødde  
Da kom her frem een liden Muus  
det var alt det hun fødde.  
En haanlig ladder der aff bleff  
Blant dem Som der hoess boede  
Men *Fama* der om du det schreff  
Till dem Som alting throede.  
Det barsel kom for huer mands mund  
Dend *Muus* tog till at voxte  
Nu bleff det till en Jlder hund  
Nu till een hornet Oxe  
Dend Eene Soer der var vdlagt  
En Slem forgifftig drage  
Dend Anden tuert Jmod var Sagt  
En løffue med Sin mage  
Ja mangel loed Jndbilde sig  
Det var den *Pythons* Broeder  
Som *Phoebus* drebte Ridderlig  
ved de *Peneiske* Floder  
At dend och kunde med Forgifft  
Som den aff halssen Sende  
Een gandsche vaang och Offuerdrifft  
Forgiffue Sledt och schiende.  
Saaledis gich dend huus fra huus,  
Sig allesteds Formeerde  
vaar dog en Muus och bleff en Muus  
Till Katten den fixeerde.  
Paa Samme viiss det dig kand gaa  
Som est med haab indtagen  
*Ach ja* Jeg arme Snarlig Saa  
Hvad klochen den var Slagen  
95 Thi See hvad var ieg dermed thiendt  
at ieg for Søden Stemme  
J gylden Herre Sahl vaar kiendt  
Och leed dog armoed hiemme  
Hvad fich ieg derfor at Een huer  
Mig Loff och priiss tillagde  
Att store Folch mig haffde kier  
Och høye thing tillsagde  
Mon Jeg mig aff den thomme roéss  
Kand æde fuld och mætte  
Mon Jeg en vælding eller Moéss

Aff løffter kand anrette  
Mon nogen med en bar drich vand  
(Om viin Tør ieg ey tale)  
For ieg thill Førster schriffue kand  
Mig ledsche vill och Suale  
Vill nogen Kremmer borge mig  
Grofft Klede till en hue  
For ieg berømmis Høyelig  
Aff Ædelmand och Frue.  
Nej dantzen ey med røede schoe  
Allene kand udføres  
Der høe[r] Langt meere till end hoe  
Naar plougen ret schall kiøres.  
Vel var hans Mayestet mig goed  
Gud hannem derfor glæde  
Hand iche fra Sit Ansicht loed  
Mig trøsteløss afftræde  
Men haffde ieg Saa goed en ven  
Der vilde for mig Tale  
Och till hans naade mig igien  
Engang endnu befahle  
Da fulde der vist nogit paa  
Som ieg med hielpis kunde  
Da Loed mand ey mig Arme gaa  
Saa jammerlig thill grunde  
Den Store rigens Tunge vecht  
Och høy Besuærlig Byrde  
Den daglig Sorg och varetegt  
Hand Som en trofast Hyrde  
For Oss Sin Suage hiord och f[lo]ch  
Sig villigen paatager  
Hans Naade Faar at schaffe noch  
Och thill langt større drager  
End at hand huer mands tarff i Sær  
Kand agte Selff alleene  
Nej derfor hannem Tienne nær  
hans goede mænd och Suenne  
Till Een och anden ieg hengaar  
Och vel saa tit omstripper  
Jeg Stundum Lang tid ude faar  
At staa før ieg Jndslipper  
Jeg Hadt afftager och *Calot*  
Jeg Skraber och Jeg Nejer  
Jeg loffuer ud Saa megit goet  
Som ieg formaar och Eyer  
Men alt er det dog Lige nær  
det ingen Ende Tager  
Och det er det Som mig i Sær  
Bekymrer mæst och plager  
For mine venner huer och Een  
Jeg Skuler och er bange  
Jeg Sniger mig aff veyen hen  
Tør ey moed dennem gange  
Aff mine Fiender Selff en part  
Mig yncher och beklager  
De Sige: See huor gandsche Snart  
dend Stømper hand Forsager  
En deel och vel Fremkomme Tør  
Med Spodsche Stich och rencher  
Som Jeg vel offte Taalig hør,  
Men tier dog och tencher  
Jeg tencher hied, Jeg tencher died  
Min hu Saa viede rinder  
Min Sorrig tit om midnatz tied  
Mig vecher op och minder  
96 Ja *Jaan Potage* Selff ey Brat

Om vende kand och mage  
Saa mange fold Sin gøgler hatt  
Som ieg mig Sielffuer plage  
Jeg ønscher Tit ieg kunde Fly  
Till Sidste jordens Ende  
Huur aldrig fandtis Stad och bye  
huor mig Slet ingen Kiende  
Jeg vilde alt huad Lidis Kand  
langt heller der annamme  
End i mit Egit Føde land  
For alle gaa till schamme  
O Ædle Jydland du Saa Sort,  
Ey est, Som mand dig schriffuer  
Du mangel har Lychsallig giort  
Du Kost och Kleder giffuer  
Gid ieg en bonde var i dig,  
Och motte Selff udlede  
En plads at nedersette mig  
End och i Sorten heede  
Och haffde ieg kun der paa Stand  
En Liden Straatagt hytte  
Ey kongen Selff aff Persen land,  
Jeg vilde Stand med bytte  
Eya huor frydefuld och fro  
huor Sorgeløes och roelig  
Jeg vilde der i Stilhed boe,  
Och tiene gud Saa Trolig  
Jeg vilde der till biegen Døed  
J Lyst och nøed Forbliffue  
Mig jorden aff Sit rige Skiød  
Noch schulde føeden giffue  
Jeg [for] Confect och herre Kost  
For guule Supper mange  
Mig nøye Loed med Brøed och Oest  
Och huis der var at Fange  
Ret aldrig det till gich Saa knap  
Jeg io moed kuld och heede  
Bekom en ringe vadmels lap  
Til lægomet at klede  
O at ieg kunde her i land  
Et *luthersk* Closter finde  
Jeg der till Som en hellig mand  
Mig vie loed och binde  
O at ieg var den huule nær  
*Sybylla* Selff i boede  
Mig ey Saa goet Tilsagdis her  
Jeg mig jo der Jndsnoede  
Men Lige nu Som ieg mit Sind  
Loed her och der om vanche  
Daa faldt mig v-formoedet ind  
En ret pudsseerlig Tanche  
Dog huem ieg det schall Sige ret  
Den vill ieg først paaminde  
Hand Seer Sig for hand iche Slet  
Skall Lee sin milt i Splinde  
Mand før vel haffuer Seet en mand  
Er bleffuen Snart ophøyet  
Till Borgemester nauffn och Stand  
Naar Løchen Sig har Føyet  
Enddog hand før har veret Slet,  
Och Føye værd at roesse  
Har J vor dansche Lou och rett  
Sledt iche vist en glosse  
Langt mindre været i *latin*  
Som det Sig burde dreffuen  
J Sæder ey for [høffsch] och fiin



J Talen v-beleffuen  
Jeg Tit har Sagt en giech er den  
der nu Sig offuergiffuer  
Och Sine børn Sledt kaster hen,  
Huo veed huad aff dem bliffuer.  
Det Aldrig kom i nogens agt  
Det schulle Saa til gangit  
At dend och den Saa stor en magt  
Och høytied schulle fangit  
97 J fior hand kiørde plou och vogn  
Och fich for løn at Tersche  
J Aar hand offuer Stad och Sogn  
Befahle kand och hersche  
Paa schillings streg hand Stoed i gaar  
J dag er hand en daler  
Hand i den værd at Stande faar  
Som regneren befahler  
Men hører nu huad om mand mig  
med Slig en *Titul* døbte  
Och till Borgmester Endelig  
Min *Excellentz* omstøbte  
Var iche det en herlig Sag?  
Jeg Kunde da med ære  
En mester baade for och bag  
Fremt for een anden være  
Dog her i Kiøbenhavn ieg Sligt  
vel laader at begære  
Om schiønt ieg Saa det Fangeligt  
J denne dag at være  
Nej, Ney det er en farlig Last  
Sig alt for høyt at Svinge  
ved mindre Stang end Skudemast  
vi Lave Folch maa Springe  
Men om en anden Kiøbsted mig  
Tilbøden bleff at Styre  
Maa schee min høyhed holte Sig  
Till Saadant ey For dyre  
Jeg det antog, omschiønt der aff  
kun vanchde schellig næring  
Thi ieg och der hoess ved det gaff  
Kun passelig besuæring  
Der Sad ieg i en præchtig Stand  
Och kunde Selffuer raade  
Ja Sprade: Som ieg var en mand  
Aff Grindøe med guds naade  
Om derfor nogen er Som vill  
Mig der till nu forfremme  
Hand maa Sig fast Forlade Till  
Jeg saadant ey schall glemme  
En rossenobell eller Fem  
hand haffuer Sig at vente  
Ja schulle ieg end Laane dem  
Paa pandt och maanedes rente  
Men kand ieg den Forlehning ey  
Som ieg omschriffuer fange  
Da veed ieg end en anden vey  
Som gienner er at gange  
Jeg iche Som en Brandsted mand  
Mig frihed vill begære  
At gaa med Tigge breff om Land  
Och Folch om hielp besuære  
Nej men at mand kun vilde mig  
En goed bestilling leje  
Som var af møye lidelig  
Och kunde nogit veye  
Och at ieg motte der udj

den vaanlig *Nefas* drifue  
Kun it par Aar och Stiele frj  
Sligt kunde nogit giffue  
Aff Flesch och Smør, aff malt och meel  
Och huis mand mig betroede,  
Jeg vilde faa den bæste deel  
Och komme Snart paa Foede,  
Sledt ingen schulde merche det  
Och komme mig i [fare]  
Med X. for V. Jeg vilde let  
Mit regenschab forklare  
Om Jeg en greben bleff der J  
huad kunde det mig hindre?  
Jeg kunde let mig kiøbe Frj  
var dog ey [mand] diss mindre  
Naar ieg mig haffde Staalet riig  
Jeg vilde Strax afftache  
Trods nogen Skieldte mig for Suig  
Och torde der om Snache  
98 Till *Amsterdam* i Banchen Saa  
Ja vel och till *Venedig*.  
Jeg min Formue Lod hengaa  
Thi der stoed den ey ledig  
Min rente der aff schulle Sig  
Saa megit Aarlig løbe  
Som ieg en bygning kunde mig  
vel Fem lofft høj For kiøbe  
Saa riig var ingen huor det gich  
Blant leege folch och lærde  
Jeg io hans daatter gierne fich  
Saa Fremt ieg det begierde  
Jeg her i Staden iche veed  
Saa Sneffr och schiøn en pige,  
hun mig Sin gunst och Kierlighed  
Jo schulle Strax tilsige:  
Ja goet och vel om hun, om mig  
(Huor Sort ieg end beschriffuis)  
Med andre piger endelig  
Ey schulle Slaais och riffuis  
Ja kortelig ieg vilde noch  
den rigdom mig thill Eigne  
At blant [de] Store Tyffuis floch  
Mand mig fich och at regne  
De Smaa Som ringe schyld begaa  
For raffne mand ophenger  
De Store Strichen ey kand naa  
Trodtz nogen dennem Trænger.  
Men om vel kunde Findis den  
der torde Saadant Spørge  
Huj Skiæmter Saa din dristig pen  
Dig bedre Falt at Sørge  
Ach ja ieg der vel haffde till  
Goed billighed och Føye  
Kand dog ey altid Skiønt ieg vill  
Mit Sind til Sorrhig bøye  
Med tidig schiempt och lystig Fund  
Mand offte det kand vinde,  
Som ganger om en andens mund  
der holder giechen inde  
Jeg er och ey aff Saadan haar  
At ieg al schiempt kand hade  
Jeg Stundum paa *Poëtisck* Paar  
Och giechen Løss at Lade  
vel maa *Poëten* kaldis giech  
For hand Sig vill Forløste  
For hand och tiedt aff Samme Sech

Kand schiempt och alvor ryste  
Men ieg blant gieche regner den  
Der mig For giech vil tage  
Fordj ieg Slaar min Sorrig hen  
Och altid [ey] vil klage  
Lad nogen kun Forplichte Sig  
Mig Tusind Faar at yde  
Lad nogen komme Frem och mig  
Et *Cannichdom* Tilbyde  
Huad gielder det hand schal mig ey  
Saa narsch och daarlig Finde  
At ieg schal der Till Sige ney  
Och hannem Fra mig minde  
Ja var det end i dette Land  
Jeg loed mig dog Fornøye  
Ja schulle ieg och offuer Strand  
Till Jyden mig henføye  
Jeg der och gierne tog Jmod  
Och kunde Siæland glemme  
Huur Lychen var mig mild och goed  
Der haffde ieg och hiemme  
Thi om det iche regner her  
det scheer dog andre Stæder  
Saa Snart Som hær mig himlen der  
Kand giffue det ieg æder  
Det er ey Kunst at Kunde lee  
Naar mand i Lychen Sueffuer  
Men Sig i Sorgen glad at Tee  
Høy visssdom det udkreffuer  
99 Huo kand huo vil Sig Sette ned  
Sig Selff ihiel at gremme  
Ney, Nej ieg baade troer och veed  
Mig løchen ey schall glemme  
Er hun mig end i dag Jmoed  
Och Siunis Som Forborgen  
Hun kand igien dog komme goed  
Och Finde mig i morgen  
En vformoedet Tilfald kand  
Den rigdom mig tilføye  
Som Sanchis aff en anden mand  
vel kummerlig och nøye  
Jeg ønscher kun at huis ieg mig  
har effter [lagt] at lære  
Det motte brugis Endelig  
Mit Fødeland Till ære  
Mig Selff ieg villig byder Frem  
Jeg har ey bedre gaffuer  
Den mand er iche nidsch och slem  
Som giffuer det hand haffuer  
Till Stor Forlehning nauffn och Stand  
Lad Store Folch ophøyes  
Oss Smaa med Lidet hielpis kand  
Med lidet vi Fornøyes  
Dog Saa at det och iche Sledt  
Thill intet hen for Suinder  
Den Oxe bliffuer lad och tret  
Mand Munden paa tillbinder  
Naar Hønen har paa jorden schrabt  
Hun daa till Foden kiger  
Naar legeren har altid Tabt  
hand Sig Fra Legen Siger  
Jeg ey Som Jordens orme kand  
Med jord min hunger Suale  
Kand ey med Fischen driche vand  
Jeg maa for munden Tale  
Ja Siger mand dig ingen Kand

Den Stund du Tier høre  
Du Self Som en Fornufftig mand  
Et forslag faar at gjøre  
Tag blad Fra mund, vær ey For blu  
Lad redsel Staa tilbage  
Sig dierffuelig her ud, huad du  
Till hoffue Kandst andrage  
Och om du nogit veedst i Sær  
Som nu kand ledigt være  
Du derved være kandst Saa nær  
Som [de] det meest begære  
Men ach ieg arme *Joseph* veed  
Mig der till ey at mage  
Jeg iche den dumdristighed  
Som andre mig Tør Tage  
Thi kom en betler Saa Till mig  
Och Torde mig Forschriffue  
Huad almiss och huor rundelig  
Jeg schulle hannem giffue  
det Firekantet hull hand kom  
vel till at See paa Time  
Ney næsvished och Fattigdom  
Sig ey Tilsammen rime  
Hoess Stohre Herrer mand ey Saa  
Sig hægen schall anstille  
Mand dennem ey Forschriffue maa  
De giffue huad de ville  
Det er oss noch at vi kun maa  
vor Tarff For dem udtyde  
Huad oss er æffnt vi det vel Faa  
De Sig vel Selff tilbyde  
Jeg derfor til hans *Mayestet*  
Altingest offuerdrager  
*Mæcenas* gjør vel Sin *Poët*  
Huad hannem bæst behager.

Den Gud Som i det høye boer  
Jeg midlertied vil bede  
At hand med ære magt och Flor  
100 vil Kongen Selff beklæde  
Kom Lyche Seyer och Sallighed  
hans Priisslig nauffn at Croene  
Kom ædle Fred aff him[len] ned  
Stadfæst hans naadis Throene.  
Men Straff och heffn aff himmelen  
Slaa Fiendens magt Till grunde  
All verdens had paafalde den  
Der kongen ondt vill vnde.

*Amen.*

*Carmina vel coelo possunt deducere Lunam.*

*Id Croesi possunt ô vtinam ex oculis.*

*NB: Luna Chrymicis Argentum Signifi[c]at.*

## 46. Den haarde Nøds bønlig klage-skrift, den allermildiste Koning och Herre Koning Frederich den tredie,

# Danmarkes och Norges Arfve-Koning etc. etc. etc. Til Naades erindring, i al underdanig tilljd och ydmyghed stjlit.

Stoor-mægtigste Monarch, o Potentaters Krone,  
Som Himlens almagt self paa magtens herlig throne,  
Den gandske Nordens egn til ære lyst och gafn,  
Har præctelig opsat, och gifvit Konge-nafn.  
Den høye nød och trang, hvis Jerne Low och vælde  
Jeg arme lyde maa, tiltvinger mig at melde,  
Hvorledis det mig gaar. Hvor tavgsshed skade gjør,  
Mand der utidelig at bluis ikke bør.  
Och hvo kand frycte sig for slig en Landsens Fader,  
Som ingen bort fra sig bedrøfvit gange lader:  
Men, paa Vespasiansk, den dag for slet forljst  
Anseer, paa hvilken hand ey rundhed hår bevjst.  
Det er saa nær it Aar, om ikke slet til fulde,  
Jeg fik det milde svar, min nød forlettis skulde:  
Jeg til mit lifs ophold saa meget skulde faa',  
Som, til en ærlig stand at føre, kand forslaa  
Ved saadan Konge-gunst och ofverflødig naade  
Blef Jeg saa hjerte-let och lystig ofver maade,  
At Jeg mig drømme loed, Jeg nu var gandske frj  
For al ulykkens vold och strenge tyranj.  
101 Jeg eders Majestæt ey vidste nok at prise:  
Jeg soer, Jeg skulde mig taknemmelig bevise,  
Saa længe Jeg var til, och mit forlænte pund  
Til eders Førstlig lof anvende allen stund.  
Ha, tænkte Jeg: hvor kand min Danske Sang-Gudinde  
Sig bedre trøst och hjælp tilynske nogen sinde,  
End den, at hun af den, som spjr och krone bær,  
Begafvis rigelig, och hafvis vel saa kjær.  
Nu vaagner den profit och længe ventit rente,  
Som hendes møysomhed fra barns been op fortjente.  
Kun idel gylden regn hun nu formoder sig,  
Och ey for brød tør ved at sørge kummerlig.  
Nu seer en hver paa mig, at det usant vil blifve,  
Som baade Boccalin och andre gjækker skrifve.  
Ney: Kongen heller self sig korter noget af,  
End seer en good Poët skal gaa med bettel-staf.  
Hand om en artig dict veed self saa vel at dømme.  
Hvad ikke fyndigt er, vil aldrig hand berømme.  
Ja tør och sige vel: at det ey klappe kand,  
Som blifver tvungit ud af bækkens tynde vand.

Men ach, min Herre, det for eders naade klagis,  
At Jeg endnu, som før, med nød och kummer dragis.  
Jeg arme gaar endnu, som Jeg var slet fortabt,  
Och ey til andet, end til idel armod skabt.  
Den Aarlig faste-tid for andre snart henganger:  
Hvad Fastelagn paabød, om Paasken ende fanger.  
Men Jeg alt Aaret om maa faste Jammerlig,  
Fordi brødkurfven er for høyt ophængt for mig  
Mig tit och ofte maa det spødske mundhæld møde,  
Som Myren hafde, der Græsshoppen bad om føde:  
Du Sommer-tiden drefst med sang och viser hen,  
At dandse derfor dig och bør om Vinteren.

Hvad kand Jeg svare da? Jeg hafde burdt med rette  
Den Frandske Ronsards nød for øyne mig at sette.  
Men Jeg, før tiden kom, for megen glæde dref,  
Och solde Bjørnens hud, før Bjørnen fangen blef.  
Thi der Jeg saa' mig om, med intet Jeg aflagdis.  
Jeg ey det mindste fik, af alt det mig tilsagdis.  
102 End dog Jeg tvifler ey, men sige kand med skjel,  
At eders Majestæt mig altid undte vel.  
Jeg ey kand vide, hvem Jeg skylden skal tilregne;  
Maa skee det Lykken er, som sjunis alle vegne  
At stræbe mig imod, naar Jeg skal hjælpis best,  
Ret som Jeg herre var til den Sejanisk Hest.  
Maa skee vel och at de, som Kongen loed befale  
Min sag at gjøre klar, de tiden maa' forhale,  
Formedelst anden verf, som gjelder meere paa  
Saa de ey kunde strax en hver til rede staa.  
Jeg ingen klager paa: mig ingen svarer ilde,  
Hver siger: vær til freds: Jeg veed vel hvad du vilde  
J gaar var ingen tegn: J dag har Jeg ey tid:  
J morgen Post-dag er: Kom ofver morgen hid.  
Ja Jeg och møder da: Jeg ingen stefne glipper:  
Mig svaris atter vel: men naar det ret udslipper,  
Det blifver da til det, som Jeg forhaabtis ey,  
Och er (at sige kort) en stoor Laconisk Ney  
Ja hvad om Jeg ochsaa for taabelig fremtræder,  
Och ikke ret forstaar de stræger, grif och sæder,  
Som fange sjælden ney: men tit forfremme den,  
Der mindre veed, end Jeg, at føre stjil och pen.  
Jeg ikke, paa Monsørsk, med præctige grimmadser,  
Med fremmed tungemaal och kleder-skik fremstadser,  
Med Mikkels lokke-kunst Jeg ey min sag angaar  
Men siger rundt her ud, hvad mig om hjertet staa.  
Jeg med den store Knif dumdristeligt at skjære  
Ret aldrig hafver lært: kand ingen Hykler være.  
Ney, Jeg vor gamle skik och Danske trofasthed  
Ey saa forhaane vil, blef end al verden vred.  
Ach, Herre Koning, ach: Ey meere Jeg tør tale:  
Men vil alenne mig til eders gunst befale.  
Vil Kongen gjøre got: vil Kongens kraftig Ja  
Sin virkning lade see, Hvo kand mig hindre da.

Min allernaadigste Herres och Arfve-Konges  
underdanigste tjener och undersat  
Anders Bording  
103

## 47.

**Den hø-vel-baaren Herre oc berømmelig  
Krijgs Helt**

**ULRJCH FREDRJCH  
GYLDENLØFVE**

**Kongl. Mayts. af Spanien velforordnit *General  
de Bataille*, oc *General Lieutenant de  
Cavallerie etc.* der hand til Danmarck**

**lyckeligen hjemkom.  
Til Velkoms ære.  
Kiøbenhaffn/  
Tryckt hos Henrich Gøde/ Kongl. Maytt. oc Vniv.  
Bogtr.  
Aar 1663.**

HVor mangen høy bedrift oc herlig Mandoms prøfve  
Viltu bevjse vel/ o friske Gyldenløfve?  
Før sig dit Helte-mod oc strjd-begjærighed  
Omsider stille kand/ oc vorde krjgen vred.  
Hvor længe viltu saa den tunge Kyritz slide?  
Hvor længe lyster dig i spidsen først at ride?  
Hvor længe viltu dog din alders beste Tjd  
Vdmatte self/ udi saa mangen farlig strjd?  
Naar faar en bugtit krog din blancke hielm at bæere?  
Naar skal dit skarpe suerd/ nock mæt af seyr oc ære/  
J balgen stickis ind? Naar skal mand engang tro/  
At du vilt endelig begifve dig til ro?  
Er det/ o modig Helt/ om høyhed giort at vinde?  
Er det om herligt nafn oc ævig ryctis minde?  
Du længe siden det med allerstørste lof  
J Marcken vundit har/ oc meer' ey har behoff.  
Den herlig Fynske seyr/ som aldrig har haft lige/  
Din ædle dapperhed ey nocksom kand udsige:  
Du der bevjste det/ som Tidens skarpe tand/  
Huur graadig den oc er/ ret aldrig tære kand.  
Den trodsig Fiende dig ey kunde der forfærde:  
Af dig/ huor stolt hand var/ en anden sang hand lærde/  
Der du hans orden brødst/ ham kiørde ryttersk om/  
At al hans mægtig Hær slet i forvirring kom.  
104 Da kiende paa/ huad æt oc rod du varst af kommen.  
Du frisk-behiertit varst/ oc icke sky for Trommen.  
Den allermindste klo nock da til siune lod/  
At du varst Løfve-fød/ oc hafde Løvens mod.  
Hå/ tænckte mangen da: huad vil af hannem blifve?  
Vil hand saa stoore ting udi sin ungdom drifve?  
Er hand saa mandelig oc ey forskreckis kand/  
End oc før hand er ret til fulde vorden Mand?  
Hvad vil hand gjøre da/ naar hand med Tiden ganger  
Til ret fuldtagenhed/ oc lowlig alder fanger?  
Hvad vil hand rutte da med Fienden frisk her om/  
Huur mangen sadel vil hand da vel gjøre tom.  
Den strjdbar Hector da for hannem need skal falde:  
Achilles sig it barn mod hannem self skal kalde:  
Ja self den haarde Mars/ hvor vred hand være kand/  
Ey vofve skal engang/ at see til voris Land.  
Den ædle Krigs-hælt Skack/ som voris Hær anførde/  
Med høy forundring saa'/ huorledis du dig rørde.  
Hand raabte: seer/ hvor vel den ædling sig bestaar/  
Huur stoore slag hand her paa Fiendens nacke slaar.  
O seer/ huorledis hand paa klingens od opsetter  
Sin velfærd/ Lif oc blod/ ja skøt sig self forgietter:  
Hand ey tilbage seer/ til fluct ey tilfluct hår/  
Men til sit høye nafn oc Løfve-titel suâr.  
O tager eftersiun/ oc lærer her at fecte/

Saa vel af Adel J/ som J besoldings-knecte/  
 Som acte nogen tid at vinde prjlsigt nafn/  
 Som meene Kongen vel/ oc søge Landsens gafn.  
 Huo var saa Bonde-feyg? Huo kunde da sig bare?  
 Hand skulde jo/ med dig/ sit føde-Land forsuare.  
 Den mægtig Himmel hialp/ oc self paa fienden dref/  
 Saa den fuldkommen seyr omsider voris blef.  
 En fast utallig hob i marcken laa needslagen/  
 Om naade resten bad/ oc blef til fange tagen.  
 Slet intet ofverblef af al den Fientlig flock/  
 Som jo kom os til deel/ en huer fick bytte nock.  
 Den glade Fama sig paa reysen strax henskynte/  
 Oc din Heroisk jd al verden om forkynte.  
 105 Den skønne Brabands Egn/ ved Skaldens strjde flod/  
 Med allerlængste maal din prjs udmaale lod.  
 Dig hver Mand elskte der/ oc vilde færdig være/  
 Til at bevjse dig fast Prindsslig stads oc ære/  
 Din yndig hæld med sin forborgen locke-kunst/  
 Lod døren op for dig til alles hiert'lig gunst.  
 Huor du fremkomst udi det Frandske Land oc Rjge/  
 Mand siælden hafde seet i dapperhed din lige.  
 Du for dig fandst dit nafn oc høye dyders lof  
 Opskrefven høyt/ end oc i Kongens prægtig hof.  
 Huo kand med suagen pen tilbørligen afmale?  
 Huo kand med tunge ret oc egentlig udtale/  
 Hvor vel du varst omlat/ hvor ofvermaade kiær  
 Du blefst i Spanien antagen hos en hver?  
 Den mægtig Konge der/ beteede dig den ære/  
 Som høye Førster self forgiefvig tit begiære.  
 Hand dig ophøyedede til deris værd oc stand/  
 Som kaldes stoore Mænd oc *Grandes* der i Land.  
 Naar du til hannem komst/ om noget at forrette/  
 Hand paa dit hoved dig bad hatten frjt at sette/  
 Oc der med vjste smuckt/ at du ret hafde dig  
 Den ædle frjheds Hat forhuerfvit ridderlig.  
 Saa vjt hans Grenders maal oc herskab sig udbreder/  
 Gaf hand dig Borger-ræet oc frjhed alle steder.  
 Med røden Guld til dig hans rjge Tagus flød;  
 Hans dybbe Calybs dig Krigs-vaaben nock tilbød.  
 Huad dyrbart Jndus gaf/ hand jette dig til gafve.  
 Gaff Peru Sølf oc Guld/ du du fickst det at hafve.  
 For dig var intet spart/ alt at hand kunde dig/  
 Til sine Rigers værn/ beholde der hos sig.  
 Sit eget Folck hand bad for dig at staa til side/  
 Paa jorden ingen var/ hand torde saa paa lide/  
 Som kæcke Løfve dig: hand dig tiltroode best/  
 At være *General* for sig til fods oc hest.  
 Var det ey ære nock/ saa høyt at vorde regnit?  
 Huor findis nogensteds ved lærd Mands pen optægnit/  
 At nogen Nordisk Helt udi sin ungdoms floor/  
 Med dapperhed oc suerd sig hafver gjort saa stoor?  
 106 Lad Grædske Fabeler om stercke Kæmper tale/  
 Lad Franske Chrønicker med deris Roland prale/  
 Lad voris egen Gram oc Holger komme frem/  
 Af marcken icke du for nogen gaar af dem.  
 Mon skarpen Dyrendal/ mon Skrep oc Bertings klinge/  
 Mon gylden kølvig vect/ vel kunde den betvinge/  
 Der ey forskreckis kand for død'lig lod oc krud/  
 Som disse Tidens Mars af pibe skiuder ud?  
 Ney Falkonettens skrald/ Kartowens grofve Torden/  
 Musquettens haarde smald/ est du saa vaan ved vorden/  
 At icke sig Vulcan/ den Tordens mester smed/  
 Saa diærf oc dristig nær tør giøre self der ved.  
 Naar til alarm oc strjd klarjn i Marcken hørjs/  
 Tuær-piben biuder an/ oc huulen tromme røris/  
 Dit friske hierte da behiertis allerbest/



Ja der ved glader er/ end ved en brylups fest.  
Til Hare-fanen lad den feyge sig begifve/  
Som heller vil uskad paa luur bag oonen blifve/  
End lucte lunt' oc krud/ oc følge med paa tog/  
Oc ey diss mindre vil for Adel regnis dog.  
Men dig ey siunis nock/ alenist at annamme  
Sit nafn oc Adelskab af høyen æt oc stamme.  
Men med pistol oc suerd huo self sig Adle kand/  
Hand dig (oc uden skiold) er dobbelt Adels Mand.  
Dog det al Verden veed/ at du for dyd oc ære  
Langt heller stræbe vilt/ end høye Titler bæere.  
Mand for den ringe vjn af løw udhenger krands:  
Sig Dyden self er nock udi sin egen glands.  
Huo sig den rette dyd i bryst oc hierte prænter/  
Hand ey saa meget hart af andre roos forventer/  
Som hand er med sig self til freds/ oc nøyes nock/  
Det end al Verden var saa taugs som steen oc stock.

Men o huor skal sig nu vor Cimber-Land adbære?  
Skal hun saa snart igien dig fromme Siæl undvære/  
Ja moxen førend hun ved salten Beltis strand/  
Med venlig velkoms ord/ dig ret undfange kand?  
Huad vil vor jordisk Gud oc Landsens Engel sige/  
107 Naar nand skal slippe dig saa langt af Land oc Rige?  
Huurledis mon ocsaa vor [fromme] Dronning vil  
Optage det? vil hun vel sige ja der til?  
Huad viltu suare da/ naar din udkaarne mage/  
Som Jomfru moxen er endnu/ sig vil beklage?  
Oc vel saa mindelig fortæle dig sin nød/  
Huur tit hun hafver nær af længsel værit død:  
Huur tit hun blægnede/ naar hun it ord kun hørde/  
Om Portugisens magt/ huor sterck hand Krijgen førde:  
Huur tit hun drømte/ dig i nød oc farlighed/  
Blant Fiendens vrede flock/ at være tæt bested.  
O dersom voris ynsk os vederfaris maatte/  
Vi din omgængelse vel da til Døden aatte.  
Med voris minde du ret aldrig slapst af Land/  
Før kaalden Cimber-Haf slet stod i liusen brand.  
Dog see/ huad Himlen vil/ det Jorden ey kand vrecke:  
Maa see/ Gud vil ved dig/ vort f øde-Land opvække  
Jt større Mandoms nafn/ i fremmed Egn oc Land/  
End hun i fordom Tid sig med beprydit fand.  
Oc derfor naar din Tid/ dig minder did at fare/  
Da skal saa frisk en hob oc krigs-begiærlic skare/  
Af gode Danske Mænd/ til tiennist følge dig/  
Oc Fiendens ryg/ med dig/ afklappe redelig.  
Men om os andre/ som tilbage da forblifve/  
Maat du forseckre dig/ at vi vel grant opskrifve  
Ret hver den langsom dag/ som rinder midler tid/  
Til Lycken dig igien med glæde sender hid.  
Vor daglig hiertens ynsk skal høyen himmel høre/  
Oc al din loflig færd self høy-lycksalig giøre.  
Brug Løfve-mod oc mact mod Fiendens stolte leyr/  
Kom siden karsk igien med fred oc prjslig seyr.

A. Bording.

108

## 48. Alle Erlige Danske

**Hierters Affsky  
Til det uguddelig oc mrdisk Anslag/ som  
den blodtrstig Ulff/ imod sin egen Herre oc  
Arffve-  
Konning oc Fderneland/ For  
haffde 1663.  
Prentet i Kibenhaffn aff Jrgen Lamprecht.**

ALmectig Himmel ach hvad det  
Os ner var ilde gangit/  
Hvor ner Ulycken haffde slet  
Os arme knuust oc fangit.  
Vi meente nu/ vi vare frj  
For den ubillig Vrede/  
For den umilde Tyrannj/  
Den graadig Ulff beteede.  
Vi troode fast/ hand nu var temt/  
Oc skulde nocksom kiende  
Hvis Himlen haffde selff bestemt/  
Til hannem at omvende.  
Her brugtis lowlig Straff oc Baand/  
Her brugtis Gunst oc Naade.  
Men see/ hvor den forherdit Aand  
Stod dog ey til at raade.  
Hans uregeerlig Hierte stod  
Til Konger at fordemme/  
Hans Glede var/ i Printzers Blod  
At bade sig oc svemme.  
Hans Roff- oc- Blod-begjerlighed  
Var baade Hiord oc Hyrde  
Med skarpen Sverd at felde ned/  
Oc ynckelig at myrde  
Hvad Dansk aff Stamme var oc Naffn/  
Til Dden var opskreffvit:  
Ja vel den mindste Boel oc Staffn  
Forstyrrit skulde bleffvit.  
Hvis hand til slig en blodig ferd  
Ey kunde selff udfre/  
Det vilde hand ved andres Sverd  
Foruden Skaansel gjre.

O du forgifftig Lande-Pest/  
O Kongerigers Plage/  
O Nordens alt forhaarde Giest/  
Hvo har til dig hrt Mage?  
Mon den Barbarisk Atila  
Vel strre Slag har slagit?  
Mon oc vel selff Caligula  
Aff sted har verre tagit?  
Mon Nero den Tyran aff Rom  
Har fleere Folck forderffvit?  
Oc Phocas sig sit Keyserdom  
Med meere Blod forhverffvit?  
Den vilde Tartar Tamerlan  
Ey stormit har saa saare:

Mod dig Mustaph oc Otthoman  
Som Leege-Børn kun vare.  
Lyca[o]n self oc Phineus/  
Dem vilde du giort gode.  
Herodes oc Antiochus  
Ved dig som Engler stode.

O slemme Dødsens Mand/ at du  
Aff ingen Ædel Qvinde  
109 Har saadant dij't/nock kiendis nu/  
Men aff en grum Løwinde.  
Dig har it farligt Tigerdiur  
Aff Ungdom self opammit:  
Du din Fortrædenheds Natur  
Aff Dragen har annammit.  
Den Marmor-haarde Ca[u]casus  
Sig blød mod dig kand sige.  
Den brændende Vesuvius  
Din Vredis Brand maa vjge.  
Ey nogit Land oc Stæd tør dig  
For sin Afffødning kiende.  
Den gandske Verden skammer sig/  
Oc ynsker dig ond Ende.  
O væ os Arme/ dersom du/  
Som varst saa Dieffvel-blandit/  
Ja Dieffvel-selff i Sind oc Hu/  
Os haffde offvermandit.  
Os ijsne maa vort Hierte-Blod/  
Naar vi med Fljd begrunde  
Den Undergang os forestod/  
Om du det dreffvit kunde.  
Her var paa Liffvet selff undsagt  
Vor Frede-rige Koning/  
Her var en Mørder-Stricke lagt  
For Landsens fromme Dronning.  
De Scepter-værde Printzers Rod  
Du vilde slet udslettit:  
De deyligste Princessers Blod  
Din Grumhed skulde mættit.  
J Kongens Huus/ jeg veed ey hvem/  
Du vilde jo lagt øde:  
Du dem med os/ oc os med dem  
Slet haffde dømt til døde.  
Ach her mand skulde seet/ hvordan  
Carthago den antændtis/  
Hvordan at Troja greebis an/  
Oc slet til Aske brændtis.  
Her her mand skulde seet paa ny  
Jerusalem at ødis/  
Sampt de Bæoters skønne By/  
At stormis oc omstødis.  
Det skarpe Sverd/ den heede Brand  
Os skulde slet udtærit:  
Her her i voris skønne Land  
Ret Babel skulde værit.  
Ja (kortelig) slet ingen kand  
Den Tyranni beskrieffve/  
Du mod dit egit Føde-Land  
Jo færdig varst at driffve.

Lad knyttis Stricke/ hvæsis Sverd/  
Lad heedis Svoffl oc Tiære/  
Din Ondskabs rette Løn oc Værd  
Ey det dog nær kand være.  
Du/ som Philotas/ burde ret  
At pidskis ud til døde:

Som Anaxarch/ mand skulde slet  
J Morter dig hielstøde.  
Cambyses for din groffve Svjg  
Dig skulde flaa oc skinde.  
Mezentius til Død-Mands Ljg  
Dig burde fast at binde.  
Paa ny til dig en Kaaber-Tiur  
Perillus burd' at gjøre.  
For Løwe[,] Biørn oc vilde Diur  
Mand skulde dig udføre.  
Den Aadsel-giærrig Ørne-Klo  
Dit Hierte skuld' optawe:  
Den sorte Raffn udi sin Kro/  
Hvad offver var/ begraffve.  
Mand burde dig: Men ah hvo veed  
Saa grum en Straff at næffne/  
Som din forrædersk Arrighed  
Betale kand oc hæffne?  
Vel kandstu søge Skiul oc Ly/  
110 Oc til en Tjd undvige:  
Men usle Krop/ hvort vilt du fly?  
Hvort hen vilt du dig snige?  
Du veedst/ de store Kongers Arm  
Saa langt hen ud sig Strecker/  
Ja krøbst du end i Jordens Barm/  
Den dog til Skakken recker.  
Til med saa skal oc jdelig  
Din egen Siel oc Hierte/  
Hvor du oc est/ udmartre dig  
Med meer end Bødel-Smerte.  
Dig følge dine Gierninger  
Du dem ey kandst undgange:  
Hukommelsen din Bødel er/  
Du est din egen Fange.  
Dig skal en ond Samvittighed  
Hver Tjd oc stund bebreyde/  
Hvad Jammer du har ført aff sted/  
Med blodig Krjg oc Feyde.  
Du selff din trodsig Offvermod  
Med Hiertens Harm skalt laste/  
Oc ynske dig i Haffsens Flod/  
Saa dyb den er/ at kaste.  
Du bande skalt den staaen Skat/  
Du stedse paa har stolit/  
Oc ynske dig/ at du varst plat  
Til Støff oc Meel henmolit.  
Men at du føle løse Steen  
Udi din Eed har hvegit/  
Der du dig soerst ved Gud om Meen/  
Din Koning vilde svegit:  
Oc at du Stempling haffver giort/  
Oc varst med Raad paa Veye/  
Hans Arffve-Spjr at føre bort  
J fremmed Vold oc Eye.  
Det det udi din bange Siæl  
Skal nagge meest oc skiære:  
Det det/ dig arme Syndsens Træl/  
Den største Væ skal være.  
Saa sterck aff Aconit en Drick  
Selff Pontus blander icke/  
Du strax udi it Øyeblik  
Jo vilde den uddricke.  
Saa beesk skal tyckis dig dit Liff/  
Saa skammelig dit Rycte/  
At ey for hvassen Rage-Kniff  
Din Strube sig skal frycte.

Saa fast oc hart kand Reeb oc Baand  
Ey Moderløsen knibe/  
Du jo med din MeenEdig Haand  
Skalt vilde der til gribe.  
Saa høyt it Taarn mand aldrig veed  
Saa steyl er ingen Klippe/  
Du der aff jo vilt falde need/  
Oc gierne Liffvit slippe.  
Alt det som andre gjør Behag/  
Skalt du Fortræd aff Ijde.  
Du skalt om Natten ynske Dag/  
Oc Nat om Middags tjde.  
Du skalt din usle Fødsels Tjd  
Vel bande mangen sinde/  
Ja daglig gaa i Dødsens Strjd/  
Oc dog ey Døden finde.  
Med Pijl oc Skud at fældis need/  
Det skalt du Skaansel kalde:  
Du regne skalt for Miskundhed/  
For andres Sverd at falde.  
Men arme ney/ slet ingen vil  
Dig der udi bønhøre/  
Slet ingen er paa Jorden til/  
Medlidenhed skal røre.  
Til Straffens rette Dag oc Stund  
Mand dig urørt skal spare/  
At hver Mand aff din egen Mund  
Din Falskhed kand forfare.  
At det oc da fornemmes kand/  
111 Hvo dig tilhiulpit vilde/  
Hvo Kongen oc sit Føde-Land  
Vel meener eller ilde.

Vel an din Dom er alt affsagt/  
Stadfæst oc underskreffven/  
Dit Naffn oc Vaaben need er lagt/  
Din Ære sønderreffven  
Sig nu hver Koning her paa Jord  
For dig i act skal tage:  
Ey nogen Første du med Ord  
Nu meere kandst bedrage.  
Din Ondskabs Skieppe nock er fylt/  
Dit Glas til en[d]e rinder:  
Du saadant har for hart forskylt/  
Dig Rættten offvervinder.  
Saa saa skal dennem alle gaa/  
Med Oprør sig bevare.  
Retfærdig Straff her øffvis maa/  
Skal Verden ellers vare.

Dig Himlens Gud O Zebaoth/  
Som os har holt i Liffve/  
Oc giort hans Ulffve-Raad til Spot/  
Vi Tacken vel maa giffve.  
Den gandske Verden kiender nu  
Din høye Visdoms Vælde:  
Vor Konning selff alleene du  
Hialpst ud aff Dødsens Fælde.  
Din Salfvede var dig for kiær/  
Du selff hans Huus bevar'de:  
Du dig hans Fare togst saa nær/  
Oc Skakken aabenbar'de.  
Du store Raadsens Engel dreffst  
Den Mand/ som os advar'de/  
Med hannem du selff underskreffst:  
Ved hannem du os spar'de.

O Hæld oc Lycke/ Seyr oc Fred/  
Hans Huus skal altid følge/  
Som gjorde sig Samvittighed/  
Førræderen at dølg  
Dig Jsraels Strjds-Kæmpe dig/  
Det gandske Land oc Rige  
Berømme skal ævindelig/  
Oc hiertelig Tack sige.  
Du frelste voris Ljff oc Blod/  
Der det om Døden gielte.  
Du du den Blodhunds offvermod  
Selff vidste ret at smelte.  
O Søde Fredsens Første lad  
Den Ædle Fred regere/  
Lad dem/ som stifte Mord oc Had/  
Ret aldrig findes mere.  
Lad dem som Affner spredes hen/  
Som effter Oprør stunde.  
All Himlens Heffn forfølge den/  
Os Undergang vil unde.  
Al Verdens Had/ al Spot oc Meen/  
Dens Offvermand lad være/  
Som ey sin Arffve-Koning tien  
Med Trofasthed oc Ære.

AMEN

## 49.

### Lyckynskning

**Til den Høybaarne Første oc Herre  
Her Johan Georg den tredie/ 112 Hertug til  
Saxen/ Gylich/ Cleve och Berg/ Chur-Prinds.  
Land-Grefve i Dyringen/ Markgrefve til Meysen/  
Ofver- och Vnder-  
Laussnitz/ Grefve til Mark och Ravenssberg/ och  
Herre til  
Ravenstein  
Der hans førstelige bilager med den Kongelige  
och Høybaarne Printzcesse  
Anna Sophia  
Danmarckes/ Norges/ Vendes och Gottes Arfve-  
Printzcesse/  
Hertuginde udi Slessvig/ Holsten/ Stormarn och  
Dytmersken/**

**Grefinde i Oldenbo[r]g och Delmenhorst/  
høytideligen blef holden.  
Kiøbenhafn/  
Trøckt hos Henrich Gøde/ Kongl. Maj. och Vniv.  
Bogtr.**

KOm ædle Titan/ kom du store Verdens øye/  
Lad al din klare glands och pract sig sammelføye/  
Til at bestraale den høyt-ønskte Glædes dag/  
Som Himlen har bestemt vor Norden til behag.  
Det er den store dag/ sig voris Cimber-Rige  
Skal ufeylbarligen i sin Tjd stoer af sige/  
Naar hendes ædle vext och kongelige roed  
Vdbredis præctelig hos Elbens stride floed.  
Det er den glade dag/ som med bestandig Lykke  
Hin rige Saxen Land omkrone skal och smykke/  
Naar hendes høye huus/ i fast utallig tal/  
Af voris klare Belt nu fructbar gjøris skal.  
Hvor mangan dyrbar Prinds och Krone-værdig pode  
Vil her oprinde ved/ Evropa dig til gode!  
Hvor mangan Kongelig/ hvor mangan Førstlig Brud/  
J voris efter-Tjd/ vil her af spiris ud!  
Ey Tidens bidske rust skal kunde self fortære  
Den ugemeyne prjs och høye titlers ære/  
Som deris Helte-slect och æt ved løftis skal  
Langt ofver Skyerne/ til Himlens skønne sal.

O store Kjærlighed/ o Verdens herskerinde/  
Som hafver vidst i dag saa vel at sammelbinde  
Det førstelige par/ och deris ædle Sind!  
113 Med slig en tuctig ild och brynde tagit ind.  
Det dig var ikke nyt/ end och i gamle Dage/  
Jmellem Dannemarck och Saxen Land at mage  
Paa venlig Svogerskab: alt at den gyldne Fred  
Jndrodis kunde fast/ och ævig blifve ved.  
Naar deres Høfdinger i marken stundom sloges/  
Och [vel] saa vredelig om ofvermagten droges/  
Et kiærligt giftermaal strax sluttit blef och giort:  
Och der med vaar tillukt den vrede Feydes Port.  
For tøsser sexten Aar/ som staar endnu til minde/  
Gaf Saxen Dannemark saa præctig en Førstinde  
Hvis eye-gode Sind och hierte-dydighed  
En hver/ i Riget boer/ ey nok at prise veed.  
Nu giældis det igien: i det du Saxen sender  
Saa kongelig en Brud/ och al din flid anvender/  
At baade Dansk och Sax kand der af hafve gafn/  
Och tilforhverfve sig et felgis ære-nafn.  
Den bleege missgunst sig maa nu slet ofvergifve/  
Och self/ af idel harm/ sit Hierte sønderrifve.  
Her er for høyt et par; her er for tryg en pact/  
Som ey tør frycte sig for Fjentlig had och magt.  
Her finder det sig saa/ som deres nafne lyder:  
Her sanckis Hæld och gunst med visdoms høye dyder.  
Her blandis skønheds glands med tuctig ærbarhed.  
Her her Naturen har sin mester-gjerning teed.  
Den gandske Christenhed ved dette baand sig glæder/  
Och med al Lykkes ynsk høytidelig fremtræder.

En hver sin trofasthed och venskab byder til.  
En hver i gjerningen sin plict bevise vil.

VElan høybaarne Prinds/ du Førsters glands och ære/  
Sjg Himlens almagt tack/ som vilde dig beskjære  
Saa skøn och yndefuld och Engel-from en Brud/  
Der trofast holde skal med dig til Døden ud:  
Begynd i Lycksom tjd den søde fruct at nyde/  
Som Kjærlighed vil dig fornøye med och fryde.  
Omfafn med tuctig lyst det ædle pant och skenk.  
Stræb Ridderlig/ och paa din Stammes frem vext tænk.  
114 OCh du vor Nordens prjs/ du Dydigheds exempel:  
Du skønheds Himmel-glands: Du Kyskheds reene tempel.  
Och (at Jeg meget kand med faa ord sige snart)  
Du som paa slecter ret din store Faders art.  
Sæt nu din lofve til din egte Prinds och Herre/  
Som acter meere din/ end egen sin at være.  
Vær hans i lyst och nød: vær hans i død och lif.  
Lad hannem være al dit hjertis tidsfordrif.  
Det Folck/ hand skal med dig/ och du med hannem raade/  
Lad nyde skjel och ræt och ofverflødig naade.  
Fuldbyrd alt det du veedst/ hans Sind forlyste kand  
Och være middel til en fredsom egte-stand.  
Saa skal sig Elbens vand til haarden steen omvende/  
Ja Belt och Øresund sig lade slet opbrænde/  
Før eders kyske brand och reene kjærlighed  
Af nogen vedermoed skal kunde dæmpis need.

KOm rige Salighed her need af Himlens sæde/  
Stadfæst det høye par i fast bestandig glæde.  
Med Hæld och ære pryd al deris raad och jd:  
Lad deris nafn och æt bestaa til ævig tjd.

A. Bording.

**50.**  
**Lyckynskning**  
**Til den Stormægtigste och Høybaarne Første**  
**och Herre/ HER**  
**CHRISTIAN**  
**Danmarkes/ Norges/ Vendes oc Gottes**  
**Arfve-Prinds/ Hertug udi Slessvig/ Holsten/**  
**Stormarn**  
**och Dytmersken/ Grefve i Oldenborg och**  
**Delmenhorst/**  
**Der hans Kongelige Høyheds Bilager/**  
**med den**  
**Stormægti[g]ste och Høybaarne Printzcesse**



**CHARLOTTA  
AMALIA,**

**115**

**Landgrefinde til Hessen/ Førstinde til Hirtzfeld/  
Grefinde i Katzenellebogen/ Dietz/ Ziegenheim/  
Nidda/ och Schavenburg/ Høytideligen  
blef holden.  
Tryckt i Kiøbenhafn/ Aar 1667.**

REys op/ o Danmark/ nu din høye Spjr och Krone:  
Reys op din æres horn: Lad klinge glædsens tone:  
Kom frem med fryde-skrig/ lad mercke kjendelig  
At det/ som skeer i dag/ til lyst opvækker dig.  
Det er den klare Dag som høyen Himmels Ynde  
For dig indstiftit har/ at du skalt nu begynde  
Din Herlighed/ och see/ dit Herskabs ædle rood  
Til ævigheden smukt at legge grund och food.

Ja/ dyrebare Prinds/ hvis høye prjs och ære  
Den glade *Fama* sig paatagit har at bæere/  
Med allerstørste pract och triumpherlig stads/  
Høyt op til Himmelens bestjernede pallads.  
Vor gandske Cimber-egn och vide Nordens Rige/  
Med glæde vel af den Lyksalighed maa sige/  
Som andre Riger sig med Længsel och attraa  
Tilyske mangan gang/ men den dog sjælden naae.  
Ved dig staaer voris Haab i blomster och i grøde/  
Saa Tidsens bidske rust tør ikke sig bemøde/  
Vor' Arfve-Kongers nafn at tære nogen Tid.  
Ney/ Kongelige Prinds/ i dig bestaar vor ljd:  
At naar Naturen det omsider saa befalder/  
Vor store Frederich at gjøre mæt af alder/  
(Som hver mand ynsker dog at seenligen maa skee)  
Du da din afkom skalt i mange leder see.  
O vel det Folk och Land/ hvis Konge-blood och Stamme  
Af sin mangfoldighed sig rose kand och bramme.  
Jo fleere Konge-Børn och Rigens Arfvinger/  
Jo større magt och kraft i Landet der och er.

Tak/ ædle Kjærlighed/ du trygheds stifterinde/  
Som/ efter voris ynsk och sammetydig minde/  
116 Den unge Prindses Sind och hierte komst i brand/  
Och hannem førde seif paa vey til Hessen Land.  
Tak/ ædle Kjærlighed/ for du din fljd paalagde/  
At Hessens beste kjærn hans Høyhed det tilsagde/  
Som hannem glæde skal i velstand och i nød/  
Och hannem al hans tjd och Lefnet gjøre sød.  
Tak tak/ for du din plict och skyldighed ey glemte;  
Men slig en Førstlig Skat til slig en Første gjemte.  
Ja tak ochsaa/ for du med slig en kraftig haand/  
Udi saa good en Tjd/ har bundit dette baand.

O Førstelige Brud: Heltinders pract och smykke:  
O dyds och ærbarheds fuldkomne mesterstykke:

Hvis Himmel-klare glands och Skønheds ære sig  
Med yndig hæld och gunst beblander artelig.  
O see/ hvor præctelig din ædle Prinds fremganger/  
Och paa ret Helte-vjs/ o Skønne/ dig undfanger.  
O see hvor Engel-mild och venlig hand udseer/  
Och ved din høye dyd af hjertens glæde leer.  
O see/ hvor kjærligen hand hviden haand frembyder/  
Och der med uden falsk al ecte troskab yder/  
Ja vil fuldbyrde det/ som Jeg med stijl ey let  
Tør skrifve/ men dog hør til ecte sengens ret.  
Eja hvor ynskelig och gylden-skøn vil blifve  
Den efter-Tjd och Dag/ der dig skal Moder skrifve  
Til mangan vældig Prinds och Scepter-værdig Brud/  
Som denne glædes Dag til Verden lofver ud.  
Sig Hessens dapre Huus skal da forundring gjøre/  
At hendes nafn och æt hos striden Belt och Øre  
Sig saa forfremmit hâr/ och/ (trods den bleege Njd)  
Sit herredom och magt saa videlig udbrid.

Saa tag/ o store Par/ tag an den Lyst och Lykke/  
Som dig beskjerit er/ och Himlen vil samtykke.  
Nyd al den hjertens ynsk och mange bøner ad/  
Som øses ud for dig af baade Land och Stad.  
Før skal sig Stefens Klint til salten Strand forbytte/  
Och Norges Dowrefiæld til Hessens Abnob flytte/  
117 Før eders Kjærlighed och kyske hjerters Brand/  
Af nogen Verdsens ting/ udslukkis skal och kand.  
Al Lykkens milde regn skal eders Huus bedugge/  
Al Salighed och hæld skal eder ofverskugge.  
Al eders gjerning skee til glæde lyst och gafn/  
Och eder Krone med et ævigt ære-nafn.

A. Bording

**51.**  
**Velkoms frydeskrig/  
Den Stormægtigste och Høybaarne Førstinde  
CHARLOTTA AMALIA  
Danmarkes/ Norges/ Vendes/ och Gottes  
Printzcesse/ Hertuginde  
til Slesvig/ Holsten/ Stormarn och Dytmersken/  
Fød Landgrefinde til  
Hessen/ Førstinde til Hirtzfeld/ Grefinde til  
Oldenburg och Delmenhorst/  
Katzenellebogen/ Dietz/ Ziegenhaim/ Nidda och  
Schavenborg etc.  
Der hendes Kongelige Høyheds første indtog i  
Kiøbenhaffn/ den 25. Junij 1667.**

# med Kongelig pract och følge glædeligen skeede. Tryckt i Kiøbenhaffn hos Jørgen Lamprecht.

PRintzcessers klare Sool/ Førstinders pract och smykke/  
Som voris Cimber-egn til ære lyst och lykke  
Af Himlens milde gunst beskjæret est och sat/  
Och af al Verden høyt berømt och vel omlat:  
Bestraal med naades skin min Danske sang-Gudinde/  
Som i forundrings dyb maa sig henrykt befinde;  
Kand derfor ey/ hvor sterk hun der sin fljd gjør til/  
Saa skønne velkoms ord paafinde/ som hun vil.  
Tilforne Dannemark sig høy-lyksalig prjste/  
Naar mand for hende kun dit billede fremvjste:  
Omskønt det var kun gjort ved død'lig Mesters haand  
Det sjuntis dog for os/ at hafve lif och Aand.  
Hvad Berings lærde pen der under hafde tegnit/  
Det i vor tanke dig/ o Skønne/ bleef tilegnit/  
118 En hver med ord och ynsk begjærighed lood tee/  
Din Høyheds Majestæt udi person at see.  
Nu timis os vor ynsk. Nu skue vi langt meere/  
End pensel eller pen med pract kand udstaffeere.  
Nu kronis Landsens haab med glædens søde fruct/  
J det hun seer i dig al Førstlig Held oc Tuct.  
Her maa den bleege Njd af harm och blusel falme/  
Och self tildømme dig en ævig æres Palme.  
Ja slig en Himmel-pract och deylig skabnings glands  
Forsekrer Verden om din høye Dyd och Sands.

O vel vor store Prinds/ som er tilsteed at nyde  
Saa dyrebar en Skat/ O hvor vil hand sig fryde/  
Naar hand fornemme skal/ o anden Dagmor/ dig  
Af baade lærd oc leeg at elskis hjertelig.  
O vel vor Nordens egn och heele Cimber-Rige/  
Som intet andet veed/ end Himlen tak at sige/  
For slig en herlighed och uskatteerlig pant/  
Hvis ædle rycte naaer til Jordens sidste kant.  
O vær velkommen hjd/ du Jordiske Gudinde.  
Velkommen hjd/ til os/ som hjerterne forbinde  
Til dig foruden falsk/ oc der paa falde need/  
Mod dig at tage med en ævig Troskabs eed.  
Velkommen i good Tjd. Velkommen fleere sinde/  
End Skud afgang til vor felgis glæds kabs minde.  
Velkommen fleere fold/ end Øyne gifver act  
Paa din Fuldkommenhed och høffske laders pract.  
Blif frisk och Lykkerjg/ som prydefuld och hældig.  
Bliff (som du til est fød) i mact och ære vældig.  
Blif (som du sindet est) vort Folk och Land til gafn.  
Kom saa (men sildig dog) til Salighedsens hafn.

**Vores Allernaadigste Arfve-Koning/  
Den Stoermægtigste oc Høybaarne  
Koning Frederich den Tredie/  
Danmarkes/ Norges/ Vendes och Gottes Koning/  
Hertug udi Slessvig/ Holsten/ Stormarn oc  
Dytmersken/  
Grefve udi Oldenborg oc Delmenhorst/  
paa hans Naades  
Fødsels Dag/  
Som aarligen indfalder den 18 Martij/  
til underdanigste skyldighed oc ære.**

**1.**

VElkommen gyldne Soel och Ljus/  
Som os herneed af Himlens huus  
Saa lystelig bestraler/  
At vores heele Cimber-Egn/  
J dag/ om fryds och glædes tegn/  
Och idel Lykke taler.

**2.**

Til Verdens Ljus paa denne Dag  
Fremkoem/ os alle til behag/  
Det klare Ljus och Øye/  
Som Himlen gjorde til Monarch/  
Och sig vor ædle Dannemark  
Och Norge for maae bøye.

**3.**

O Lykke/ Lykke tusindfold/  
At os saa Kongelig oc bold  
En Herre var beskjæret.

Tack tack/ Lucina/ for den fljd  
Och hjelp/ du gjorde samme tjd/  
Der hand bleef os foræret.

#### 4

Der Moders arm først hannem baar/  
Da var begyndt den milde Vaar/  
Och Vinteren til ende:  
Til tegn/ at hand i Sind och Moed  
Sig skulde tee ret eye-goed/  
Och lade Mildhed kjende.

#### 5.

Fiolen med sin luct frembrøed:  
Sig Lillien med pract opskøed/  
Och vilde for-bud være/  
Til den Zirat och høye stand/  
Som hannem var bestemt/ der hand  
Fik Arfve-nafn och ære.

#### 6.

Den ljuse Middags Stund oc Tjd/  
Paa hvilken hand til os koem hjd/  
Os spaaede/ hvor hand vilde  
Med Dagens ljuse gjerninger/  
Och hvis som Førster prjssligt er/  
Omganges brat och silde.

#### 7.

Vel an/ det effter ynsk tilgik/  
Hand Riget/ Riget hannem fik.  
Och hvo kand nær udsige/  
Hvor vel at denne Tjd er tjent  
Med hans retvjse Regiment/  
Som ingensteds har lige?

**8.**

Gif/ Himmel/ at hans Naade naaer  
Endnu til mange graa haars Aar/  
Foruden meen och plage.  
Gif hannem styrcke/ Moed oc raad/  
Och bryd ey før hans Leffnetz traad/  
End hand er mæt af Dage.

**9.**

Vel dig/ o store Frederig/  
Det raabe vi med fryde-skrig/  
At Jorden ved maae befve.  
Ja hvo vil der och ikke paa  
Med lyst for sig i Skaalen slaee/  
Oc sige: Kongen lefve?

GVD h/eLpe s/n SaLVeDe  
æV/nDeLlg.  
Anders Bording.

**53.**

**Den Cimbriske Nordens  
TAARE/  
Den Stormægtigste/ Høybaarne/ nu Saligste och  
i høyloflig Hukommelse  
Koning FREDERJCH  
den Tredie/  
Konge til Danmarck och Norge/ de Venders och  
Gothers/  
Hertug udi Slessvig/ Holstein/ Stormarn oc  
Ditmersken/  
Grefve udi Oldenborg oc Delmenhorst.  
Der hans Kongelige Ljg Begængelse den 4. Maij  
1670. holdtes/  
Sørgeligen opoffrede**

**ved**  
**Anders Bording.**  
**Tryckt i Kiøbenhaffn hos Jø[r]gen Lamprecht.**

Saa kand en hastig Storm den allerstørste Ceder  
Paa Libanon/ saa snart til Jorden fælde neder/  
Som Høstemandens Lee det mindste Græss och Straa/  
Naar det er Høste-tjd/ har magt om kuld at slaee/  
Naar Lifsens time-glas er runden ud til ende/  
Da vil den bleege Død ey nogen forskjel kjende  
Paa liden eller stoer/ men sicter Jo saa vel  
Til Landsens Hofved self/ som til hans mindste Træl.  
121 Hvad Babylons Monarch/ Hvad Cyrus/ Alexander/  
Och Cæsar hafve gjort/ och hvad om dennem stander  
J Verdens Tide-Bog: Paa deres Gjerninger  
Slet intet andet dog/ end Døden slutning er.  
Paa Verdens skue-plads/ mand aldrig veed at næfne  
Saa stoer en Jordens Gud/ af ære/ byrd och æfne/  
Hand Spjr och Krone Jo maae sige strax god nat/  
Naar Dødsens kaalde Slum hans hjerte griber fat.  
Hvor kjær/ u-mistelig/ belevnen/ mild och naadig/  
Hvor fuld af Majestæt/ hvor dapper och retraadig  
Hand været har blant os/ ey rædning dog er til/  
Den mørke graf sin ret Jo fyldist hafve vil.  
Ach Ja! diss verre! det i voris Cimber-Rige  
Befindes alt for sant: En Koning som ey lige  
Har haft af Arf-ælds tjd i Dyd och værdighed/  
Paa denne Dag af os i Jorden settis need.

O store Frederich/ o milde Landsens Fader/  
End dog hvad Himlen vil/ sig ey forandre lader/  
Och voris salte Graad och suk ey kand formaee/  
Din Himmelværde Sjæl her need igjen at faae.  
Det dog er voris Plict/ med Jammers skrig oc klage  
Dit Kongelige Ljg til graf ven at ledsage.  
Gud kjender/ det os ind til Sjæl och hjerte gaaer/  
At den u-milde Død dit lefnets traad affskaar.  
Thi du den Konge varst/ som meere med exempel/  
End tvang/ formeerede Guds Menighed och Tempel.  
Den bidske Misgunst self ey andet sige kand/  
End at du stedse varst Guds ven och egen Mand.  
Du varst vor herlighed/ vor høye pract och smykke/  
Du varst/ nest Himmelen/ vor tilfluct/ trøst och Lykke:  
J Fredens tjd vor lyst oc glæde nær och fjærn:  
J Feyde tjd vor skjold/ vor tryge vold och værn.  
Din Mandoms dapperhed var voris muur och gjærde.  
Din Løfve-modighed sig aldrig loed forfærde/  
For nogen farlighed och blodig Krjgs alarm.  
Hvor du varst/ der var Seyr och Salighedsens arm.  
Du varst de Lærdes glands/ de vises Soel och øye.  
Du vidste Miskundhed hos Dom och Ret at føye:  
122 Loedst ingen gange fra dit ansict sorgefuldt:  
Varst ære-kjær och kysk/ belevnen/ rund och huld.  
Dit hjertes øye-merk var/ det at skaffe Landet/  
Som du varst af opnæfnt. Dit Sind ey stoed til andet/  
End det som hafde smag af idel Himmel-Dyd/  
Och koem dit Folk och Land til ære/ gafn och fryd.  
Och om jeg dig/ som du varst værd til/ skal berømme/  
Jeg Hafsens Dybe grund kand da langt før udtømme/

Och meere giør/ end om Jeg Himlens Stjerner tæl.  
Ja (kortelig) du varst dit Folckes anden Sjæl.  
Hvo kand saa føleløs och Marmor-hjertet findes/  
At hand din Majestæt maae Jo med taare mindes:  
Ney/ ney: slet ingen her blant os kand være til/  
Hand Jo dit høye nafn med længsel prise vil.  
Den gandske Verden al den ære dig tildømte/  
Som Lykken hafde dig forlænt/ och os berømte/  
Som tiende dig. Men ah! at du saa snart och brat/  
Jmod forhaabning/ os och verden gafst goed nat.  
Din Engel reene Sjæl/ som vi kun her besvær'de/  
Den foer til bedre ro: Vi vaare dig ey værde.  
Du varst for Dydefuld: du varst for eye goed/  
Til her blant voris flock at skulde længre boed.  
For ringe Jordan var/ med Konge nafn och vælde.  
For ringe var alt det/ for verden høyt kand gjælde.  
For ringe vaare vi/ til at forskylde det/  
Os bleef af dig beteed: Vor æfne var for slet.  
Dit værne-Land och hjem var Himlens Slot och Trone.  
Din rette løn och Skat var ærens Krands och Krone  
Blant de forløstes hob/ och store Kongers tal/  
Som altid skue Gud i Lifsens skønne sal.  
Der est du frydefuld/ och nyder ævig glæde:  
Den stund vi andre maae bekymres her och græde.  
Der triumpherer du/ och finder det for dig/  
Som ey kand siges ud af nogen dødelig.  
Det andet/ som var Jord/ til Jordan vi bestede/  
Med Haab/ at følge snart/ hvor til vi os berede.  
Dissmidlertjd dit nafn och høye lof omgaaer  
Blant alle Folk och Land/ saa længe Verden staaer.

123

**54.**  
**[Den Cimbriske Nordens**  
**Frydeskrig**  
**ofver den Stoermægtigste och Høybaarne**  
**Koning**  
**Koning CHRJSTJAN**  
**den Femte/**  
**Konge til Danmark oc Norge/ de Wenders oc**  
**Gothers/ Hertug**  
**udi Slessvig/ Holsten/ Stormarn och**  
**Dytmersken/ Grefve udi**  
**Oldenborg och Delmenhorst/**  
**Der hans Majestæt til sit Kongelige embede**  
**bleef**



## Salfvet och indviet.]

SAa lader Himlen nu den glade dag oprinde  
Som voris Cimber Egn til ævig æres minde  
Maae skrifve billigen iblant de dages rad  
Hves nafn med pærle stjil er sat paa gylden blad  
Det er den ædle dag, som lofver och tilsiger  
At al Lyksalighed i disse Nordens Riger  
Skal efter felgis ynsk och bøn roedfæste sig  
Och staae for os i vext och blomstres yndelig  
Hvo kand ey fatte Moed? hvo vilde sig ey glæde  
Naar hand fornemmer den paa Konge stoel och sæde  
Blant Jordens Høfdinger och høye Kongers tal  
Som hand nest Himlens hjælp alt det adnyde skal  
O ædle Kongers æt o Potentaters Krone  
O stoere Christian hves Herredom och throne  
Den u-forfalskte dyd har self lagt grundvol til  
Och Lykkens gunst, fra slect til anden fremme vil  
Den gyldne Phæbus med sin klare glands och lue  
Fremtræder præctelig paa Firmamentens bue  
Men du dit folkes Soel, med større majestet  
Bekronet træder frem, end nogen før har seet  
Hvad er din færd herojsk! hvor yndelig frembryder  
Din naadis hældighed! och dig din krone pryder  
Som ingen Konge før i Danmarck har for dig  
Med slig en magt och ret paataget arfvelig  
124 Ey nogen uden Gud som er al visdoms Herre  
Har kronet dig med den: hvorfor hand och skal være  
Tilstede self hos dig med visdoms kraft och aand,  
Och dig med gode raad och anslag gaae til haand.  
De rige steenes glands och pract som den med praler  
For alle Jordens Folk betegner och afmaler  
At dine dyders værd skal gjøre Dansken gafn  
Och skaffe dig et klart och herligt efter-nafn  
Den dyrebare malm som den ved ildens lue  
Er gjort och drefven af, os gifver at beskue  
Dit hjertes trofasthed hvor paa dit Folk och Land  
J nødens haarde tid sig fast forlade kand.  
Din Konge Spjr och staf som er saa ret och lige  
Betegner at du vilt fra Retten aldrig vige  
Men dømm Landet med retfærdighed och see  
vel nøye til, at hver kand Low och lige skee  
Du med dit blanke Sverd ret som en aarlogs Kæmpe  
forsekrer os at du skalt deris vaaben dempe  
Som os paaføre vold, och est for os til strid,  
Trods hvem det er i mod, behjertet allen tid.  
Det gylden æbles bold som och din haand bepryder  
Din Kongelige magt och herredom betyder  
Som rekker ofver Land och ofver sa[l]ten Sø  
Saa dig maae tjene self den sidste Thules Øe  
Din purpur røde dragt med Kroner stukken ofver  
Som du dig har i ført tilsiger fast och lofver  
At du til alle dem som under Kronen staae  
Vilt hafve Kjærlighed och brændendis attraa.  
Ved Salfvens ædle saft som ofver dig udgydes  
Dit milde hjertes art och egenskab udtydes,  
Som er, i mod en hver af os at lade see  
Din naades høye gunst, och miskundhed betee.  
Ja hvad mand seer paa dig och hvad som du begynder  
til Lykke tegner sig och frydelig forkynder  
At du med største lof och pris dit Fødeland

Igen skalt føre til sin ærfælds værd och Stand  
Dit ansigt lige ved en Engels ansigt lignes  
Och derfor af en hver tilbedes och velsignes  
125 Din munds befaling er ret dydens rette snoer  
Dit hjertes øyemerk er felgis fred och floor  
Hvo vil ey gladelig til Jorden need sig neye,  
For dig, som værdig varst, en gandske Jord at eye?  
Hvo vil ey dig ansee for Himlens Sendebud,  
Som Himlen ærer self, och kalder Jordens Gud?  
Lad andre Rigers Folk, af fryct for magten, gjøre,  
Hvad dennem settes for, af den som de tilhøre,  
Din milde medfart os saa vel at lokke veed,  
At vi maa frycte dig af idel kjærlighed.  
Hvo skulde trettet ved hørsommelig at lyde  
Saa from en potentat, Hvem skulde det fortryde  
Saa stoer och priselig en Konges Helte moed  
at styrke troligen med eye Hf och blood.  
Ja, gjerne, Ja: Hvad vj med samlet haand och stemme  
Din Naade svoret har, ret aldrig vi forglemme  
Før skal den klare Soel i norden gange need  
End nogen skal af os modgaae sin troskabs eed  
Før skal vor salte Belt til aggerland omvendes  
Och striden Øresund i brand och lue tændes  
End Dansken glippe skal i noget af alt det  
Som hand dig skyldig er af arfve-plict och ret.  
O at din herlighed maa dag fra dag forfremmes  
Och al lyksalighed i din Palads fornemmes  
Blif mandelig, och saa som David, Seyer-rjg.  
Blif Salomon i magt, forstand och ære lig.  
Vel vorde derfor dig, o Milde Landsens Fader,  
Som kongers Konge self til Konning salfve Lader,  
Och hellige ved sin Prophet, hvis læbers oerd  
Hand ey tilstede skal, at felde need paa Joerd.  
Vel vorde dig, naar du dig i raadstuen finder.  
Vel vorde dig, naar du dit Kæmpe sverd opbinder.  
Vel vorde dig, naar du for os gaar ud och ind.  
Vel vorde dig, i hvad du fatter dig i Sind.  
Din største hjertens lyst er Enkens graad at spare  
Din mund er villig den betræ[n]gte vel at svare  
Din lyst er hjælperig at findes aldenstund  
Din haand i mod en hver er gafve-mild och rund.